

Mozart - confesiuni sentimentale și nu numai...

(Grigore Constantinescu – 4 mai 2006)

Am început să ne obișnuim a asculta zilnic muzică de Mozart. Poate, pentru anii ce vin, va fi o problemă trecerea de la „zilnic” la... „uneori”.

Dar, fără a anticipa un astfel de viitor, merită marcată prezența a doi muzicieni ajunși acum la etapa maturității afirmate – violonistul Rudolf Fatyol, pianistul Remus Manoleanu – care s-au întâlnit cu noi la Ateneul Român, pe teme și subiecte mozartiene. Era vorba de sonatele-duo vieneze, cele ce au urmat, ca experiență acumulată, partiturilor mannheimeze. O muzică ce are din nou prilejul de a supune audiției paradoxul armoniei firești între unitate și diversitate. Limbajul acestor lucrări, realizate de compozitor în preajma marilor sale capodopere lirice și simfonice, este consecvent același din perspectivă a stilului, structurii formale și tehnicii. Totuși, fiecare pagină are altceva de comunicat, „altcum” ascultătorului. Se adaugă relația subtilă între un pian concertant care este acompaniat de o vioară solistă, formulă ce deschide genului de sonată-duo a secolului următor perspectiva modernității. Cei doi muziceni cântă împreună de multă vreme, chiar la Ateneu au mai fost invitați pentru asemenea recitaluri camerale. În tonul lor de conversație, legile antantei mozartiene se află în largul lor, respectate fără manierism.

Iată deci o serată în care, ca în fiecare zi a anului aniversar, soarele muzicii, altfel spus muzica lui Mozart, ne-a luminat sufletul. Nouă și, totodată, celor care i-au interpretat opera componistică, în comuniune cu melomanii.